

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Zemaníkovej a členov senátu JUDr. Petra Dukesa a Mgr. Ľubomíry Kúdelovej v právnej veci žalobcu: **S., a. s., C.**, IČO: X., proti žalovanému **1/: P., H.**, IČO : X. , zast. advokátkou: JUDr. L. K., na adrese X. a žalovanému **2/: V., a. s., K.**, IČO: X., zast. advokátom: JUDr. L. S., K., **o zaplatenie 5 145 057,43 eur a prísl.**, na odvolanie žalobcu, žalovaného 1/ a žalovaného 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 2 Cb 2250/1995- 727 zo dňa 14. 12. 2009 a na odvolanie žalovanej 2/ proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach zo dňa 29. 01. 2010 č. k. 2 Cb 2250/1995-755, jednomyseľne takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 2 Cb 2250/1995 – 717 zo dňa 14. 12. 2009, v napadnutej časti, v časti ktorou boli žalovaní v prvom a druhom rade zaviazaní žalobcovi zaplatiť sumu 2 388 798,71 eur s tým, že úhradou jedného z nich zaniká v rozsahu splnenia povinnosť druhého, **p o t v r d z u j e** a vo zvyšku **z r u š u j e** a vec **v r a c i a** Krajskému súdu v Košiciach na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolanie žalovanej 2/ proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach zo dňa 29. 01. 2010 č. k. 2 Cb 2250/1995-755 **o d m i e t a**.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Košiciach rozsudkom č. k. 2 Cb 2250/1995 – 727 zo dňa 14. 12. 2009 rozhodol tak, že nárok žalobcu na zaplatenie úrokov vo výške 3 650 784,72 eur a úrokov vo výške 33% zo sumy 5 145 057,43 eur od 16. 03. 1996 do zaplatenia vylúčil na samostatné konanie, žalovaných 1/ a 2/ zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu 2 388 798,71 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku s tým, že úhradou jedného z nich zaniká v rozsahu splnenia povinnosť druhého žalovaného a žalobu v časti o zaplatenie sumy 2 756 268,72 eur zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že bude o nich rozhodnuté v rozhodnutí o nároku vyčlenenom na samostatné konanie.

V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že žalobca, I., a. s. žalobou doručenou súdu dňa 06. 04. 2005 navrhol, aby súd zaviazal žalovaného V.V., š. p. K. zaplatiť sumu 232 710 182,22 Sk s 33% úrokom od 15. 03. 1995 do zaplatenia titulom pohľadávky z úverovej zmluvy zo dňa 11. 09. 1992, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanému úver vo výške 280 000 000 Sk za diskontnú úrokovú sadzbu zvýšenú o 8%. Citoval podania označené v zdôvodnení rozhodnutia: ako č. listu 25, 29, 58 a konštatoval, že pohľadávka uplatnená v tomto konaní bola postúpená K., s ktorou konajúci súd v súdnom konaní pokračoval. Uviedol, že z vykonaného dokazovania zistil, že pôvodným žalobcom v konaní bola I., a. s. Bratislava a žalovaným boli V.V., š. p. K / V. / S odkazom na uznesenia zo dňa 13. 12. 2004 a 18. 02. 2008 konštatoval, že účastníkmi konania sú: žalobca – S., a. s. a žalovanými sú P., a. s. P. ako žalovaný 1/ a V., a. s. Košice ako žalovaný 2/. Za predmet zmluvy označil nárok z úverovej zmluvy č. 051 99264 zo dňa 11. 09. 1992 uzavretej medzi pôvodným žalobcom I., a. s. Bratislava a štátnym podnikom V.. Za zrejmé označil, že V.V., š. p. K. bol poskytnutý úver vo výške 280 000 0000 Sk za účelom financovania stavby Čistiaca stanica odpadových vôd Poprad Matejovce stavebné práce a technológie, s tým, že úver bude poskytnutý na účet X.. Na základe zmluvných dohôd citoval podmienky poskytnutého úveru, dohodnuté možnosti splatenia celého úveru, otázku splnenia podmienok, ktorými sa malo preukázať zabezpečenie úveru, t. j. prehlásením záručnej listiny a dohody s Štátnym fondom životného prostredia ako súčasťou predmetnej úverovej zmluvy. S poukazom na ustanovenie § 4 ods. 1 zákona č. 128/ 1991 Zb., konajúci súd citovaný záručnú listinu označil za neplatnú, ktorú nebolo možné splniť a s odkazom na ustanovenie § 36 ods. 1 veta druhá Občianskeho zákonníka, na takú na ktorú sa neprihliada, nakoľko ide o nemožnú podmienku. Z uvedeného dôvodu, moment platnosti a účinnosti úverovej zmluvy označil podpis zmluvy o úvere. K otázke ručenia uviedol, že keby ručenie bolo aj platne dohodnuté, žalobca ako veriteľ by si

mal možnosť vybrať, či svoje právo uplatní voči ručiteľovi, alebo bude trvať na splnení povinnosti priamym dlžníkom. Na základe tvrdenia pôvodného žalobcu konštatoval, že pôvodne žalovaný úver nesplácal a úver bol nesplatený vo výške 232 710 182,22 Sk, čo predstavuje nesplatený úver vo výške 150 mil. Sk a nesplatené úroky vo výške 77 710 182,22 Sk.

K námietke pôvodne žalovaného V., š. p. K, ktorou namietal jeho pasívnu legitimitáciu, poukázal na koncesnú zmluvu, ktorou žalovaný V., š. p. ako obstarávateľ a spoločnosť E.E. ako koncesionár uzavreli podľa zákona č. 119/ 1996 Zb. o koncesnom obstarávaní / č. l. 48-57 / zmluvu, v ktorej bolo dohodnuté, že koncesionár má právo na vlastné náklady dokončiť stavbu Č. rozostavanú investorom V., š. p. Košice, ktorý je obstarávateľom. Konštatoval, že vlastníkom tejto stavby je štát Slovenská republika a s poukazom na bod II. uviedol, že všetky záväzky pôvodného žalobcu I. a V. vyrieši koncesionár samostatnými zmluvami, s tým, že koncesná doba je 15 rokov a trvá do 31. 10. 2013. Po uplynutí tohto termínu má koncesionár právo na predkupné právo na obstarávanú stavbu vrátane aj stavebného pozemku. Konajúci súd uviedol, že má za to, že aj po uzavretí tejto zmluvy vlastníkom rozostavanej stavby Č. zostal V., š. p. Košice a podľa koncesionára E.E. ostáva právo stavbu iba dokončiť na vlastné náklady a po dohodnutú dobu stavu užívať a prevádzkovať. S poukazom na ustanovenie § 531 Občianskeho zákonníka konštatoval, že ustanovenia koncesnej zmluvy nespĺňajú podmienky prevzatia dlhu dlžníka V., š. p. Košice z uzavretej úverovej zmluvy s I., a. s., na základe čoho vznesenú námietku ohľadne pasívnej legitimitácie z dôvodu, že záväzok na splatenie úveru prešiel na E.E., konajúci súd nepovažoval za dôvodnú.

K námietke nedostatku pasívnej legitimitácie štátneho podniku V. ako aj žalovaných 1/a 2/ z dôvodu, že finančné prostriedky poskytnuté na základe úverovej zmluvy neboli vyplatené V., š. p., ale V., konajúci súd uviedol, že v úverovej zmluve bolo dohodnuté na aký účet mali byť úverové prostriedky sústredené a že jednalo sa o účelový úver poskytnutý výlučne na financovanie stavby Č..

Z vykonaného dokazovania konajúci súd zistil, že uzavretiu úverovej zmluvy predchádzalo uzavretie hospodárskej zmluvy medzi V., š. p. ako odberateľom a V, š. p. Žilina ako dodávateľom. Z uvedeného dôvodu boli aj finančné účelové prostriedky poskytnuté na financovanie stavby Č. účelovo uhradené na účet štátneho podniku V. Žilina, ktorého

nástupcom je od 01. 05. 1992 V, a. s. Žilina. Za preukázané konajúci súd označil, že medzi pôvodným žalobcom a pôvodným žalovaným došlo k platnému uzavretiu zmluvy o úvere na poskytnutie finančných prostriedkov stavby Č. realizovanú dodávateľom V., š. p. Žilina ako aj skutočnosť, že na účet 0901/340962/047 - účtu štátneho podniku V., š. p. Žilina boli poukázané sumy v súčte, ktoré boli aj vyčerpané, o čom pôvodný žalovaný predložil list v spise č. 126/a, čo vyplýva aj z dokladov - výpisy z bankovej operácie V., š. p., 130 mil. Sk bolo prevedených na účet štátneho podniku V. X. a 25 mil. Sk na druhý účet štátneho podniku V. x.. Túto skutočnosť pôvodný žalovaný potvrdil, na základe čoho aj namietal jeho pasívnu legitimitáciu. Fakt, že čerpanie týchto prostriedkov nebolo spochybnené, podľa konajúceho súdu je aj zrejmé z toho, že pôvodný žalovaný a ani jeho právni nástupcovia čerpanie týchto finančných prostriedkov nereklamovali, teda s úhradou týchto finančných prostriedkov súhlasili. Skutočnosť, že boli poskytnuté na realizáciu stavby Č. je podľa konajúceho súdu zrejme aj zo záznamu zo dňa 09. 08. 1993 z rokovania vo veci fyzickej a finančnej inventarizácie práv na stavbe Č. uskutočnenej ku dňu 31. 07. 1993, v ktorom sa popisuje stav rozostavanosti stavby, ako aj prestavané čiastky, ktorá obsahuje aj prehlásenie, že úvery z toho Investičná banka 155 mil. Sk. Na základe uvedených dôkazov mal konajúci súd preukázané, že žalobca finančné prostriedky vo výške 155 mil. Sk, čo v novej mene predstavuje sumu 5 145 057,43 eur poukázal na úhradu stavebných prác stavby Č.. Z nespochybnené konajúci súd mal tiež, že na splatenie úveru nebola poskytnutá ani jedna splátka a teda, že s poukazom na ustanovenie § 497 Obchodného zákonníka vznikla povinnosť vrátiť sumu 155 mil. Sk. Súd konštatoval, že dlžník je povinný vrátiť nielen poskytnuté finančné prostriedky, ale aj zaplatiť úroky.

K nároku uplatnenom v žalobe o zaplatenie sumy 232 710 182,22 Sk s 33% úrokom od 25. 03. 1995 do zaplatenia konajúci súd uviedol, že zo žalovanej sumy úroky tvorili 77 710 182,22 Sk a poukázal na list č. l. 65, ktorým uznesením pripustil zmenu žaloby tak, že žalovaní 1/ a 2/ sú povinní žalobcovi zaplatiť sumu 155 000 000 Sk, úroky do 15. 03. 1996 v sume 109 983 540,56 Sk a od 16. 03. 1996 úroky vo výške 33% zo sumy 155 000 000 Sk. Z dôvodu nepostačujúceho predloženia vyčíslenia úrokov a nutnosti jeho doplnenia konajúci súd nárok na zaplatenie úrokov v sume 3 650 784,72 eur / 109 985 540 Sk / a úrokov vo výške 33% zo sumy 5 145 057,43 eur / 155 mil. Sk /, vylúčil na samostatné konanie.

Z vykonaného dokazovania zistil, že k uzavretiu úverovej zmluvy medzi I., a. s. a V., š. p. o poskytnutí úveru vo výške 280 mil. Kčs, z ktorej sumy bola ku dňu 24. 03. 1995 vyčerpaná suma 155 mil Sk.

Za účelom zisťovania aktívnej legitímácie žalobcu konajúci súd sa zaoberal aj s zisťovaním skutočností ohľadne uzavretia zmluvy o združení úverových zdrojov zo dňa 01. 09. 1992 / list v spise č. 144 – 148 /, v ktorej sa združujúce strany dohodli, že za účelom poskytnutia klientovi V., š. p. Košice združia finančné prostriedky vo výške 280 mil. Sk v podieloch tak, že podiel I. je 130 000 000 Sk, podiel S.Š. 100 mil. Sk a podiel S.P. 50 mil. Sk a že v ich mene bude vystupovať I., a. s., ktorá aj uzavrie s V., š. p. úverovú zmluvu. Citoval zmluvy o odplatnom prevode pohľadávok zo dňa 22. 12. 1999 / listy 138 - 143 a 134 – 137 / dodatok č. 1 k zmluve o združení, na základe ktorých dokladov sumy vo výške 71 964 950 Sk – I., a. s., 55 356 700 Sk - S.S. a 27 678 350 Sk - S.P. prešli na K., ktorá sa stala vlastníkom združených úverových prostriedkov poskytnutých na základe úverovej zmluvy medzi I., a. s. Bratislava a V., š. p. Košice.

Uviedol, že dňa 22. 12. 1999 / č. l. 134- 137 / uzavrela S., a. s. ako postupca a K., š. p. ú. ako postupník zmluvu o postúpení pohľadávok na základe Uznesenia vlády Slovenskej republiky z 21. 10. 1999 a č. 11336 z 22. 12. 1999, predmetom ktorej je podľa článku I. bod 1 odplatné postúpenie pohľadávok postupcu voči tretím osobám dlžníkom v objeme 2 398 222 611,19 Sk, ktorý pozostáva zo súčtu zostatkov istín postupovaných pohľadávok a ich príslušenstiev so stavom k 22. 12. 1999 a je uvedené, že postupované pohľadávky vznikli na základe úverových zmlúv alebo iných zmlúv, podľa ktorých postupca alebo jeho právni predchodcovia poskytli úvery, alebo sa podieľali na poskytnutí úverov. Konštatoval, že postúpenie pohľadávok bolo premietnuté aj do Dodatku č. 1 k zmluve o združení, podľa ktorého na uvedenú spoločnosť prešli práva a povinnosti I., a. s. a S.S., a.s. a že majetok, práva a záväzky K. Bratislava, na základe zmluvy o predaji podniku zo dňa 30. 01. 2002 prešli na S., a. s. Zo zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 30. 10. 2000 / č. l. 424 / zistil, že S.P. postúpila pohľadávku zo zmluvy o združení na spoločnosť A.S., a. s. Bratislava, čo bolo premietnuté do Dodatku č. 2 k zmluve o združení, podľa ktorého namiesto S.P., a. s. členom združenia sa stala spoločnosť A.S., a. s., s ktorou S., a. s. dňa 26. 06. 2007 uzavrela Dohodu o zániku združenia a majetkovom vysporiadaní v dôsledku čoho sa vlastníkom všetkých združených prostriedkov stala S..

Na základe predložených dôkazov konajúci súd konštatoval, že I., a. s., zmluvou o postúpení pohľadávku postúpila na K. základe úverovej zmluvy č. 05199264/1 istinou 71 964 950 Sk ale, že o tom, že by pôvodný žalobca I., a. s. postúpil pohľadávku na K. B. z uvedenej úverovej zmluvy vo výške istiny 155. mil. podľa konajúceho súdu dôkaz neexistuje. K tvrdeniu I. v prípise zo dňa 05. 04. 2000 / č. 1. 93 /, že postúpila K., š. p. ú., sumu 155 mil. Sk konajúci súd s poukazom na ustanovenie § 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka konštatoval, že postúpenie pohľadávky považuje za oprávnené iba do výšky 71 964 950 Sk, z dôvodu, že postúpenie musí mať písomnú formu, ktorú formu vo zvyšnej časti postúpenie nemá.

S poukazom na uznesenia z výpisu z obchodného registra Okresného súdu Bratislava I., zo dňa 25. 05. 2009 a 31. 01. 2002, konajúci súd konštatoval, že práva a povinnosti K.B., a. s. prešli na S.K., a. s. ako procesného nástupcu, preto je aj táto spoločnosť aktívne legitimovaná, na vymáhanie pohľadávka vo výške 71 964 950 Sk. Citoval rozsudok tunajšieho súdu, v ktorom bol žalovaný 1/ označený ako V., š. p. uznesenie zo dňa 31. 08. 2004 sp. zn. 5 Obo 146/2003 – 332, ktorým bolo toto rozhodnutie Najvyšším súdom zrušené a konštatoval, že v prejednávanej veci žalovaný 1/ zanikol po začatí konania a právny nástupcami sa stali V., a. s. Košice a P. H. Poprad. Nezistil, že by voči niektorému z nich žalobca zobral žalobu späť, a preto pokračoval voči obidvom spoločnostiam s tým, že mal za to, že právo bolo uplatnené voči týmto spoločnostiam uplatnením žaloby na súde voči V., š. p. Skutočnosť, že odvolací súd v úvodnej časti uznesenia ako žalovaného 1/ označil P., a. s. so sídlom v Poprade a to bez toho, aby právne posúdil právne nástupníctvo označil za takú, ktorá neznamena bez vyššieho uvedeného, že uvedená spoločnosť je právnym nástupcom pôvodne označeného žalovaného 1/ a že rozsudok tunajšieho súdu zo dňa 01. 10. 2002, ktorým bola žaloba zamietnutá voči V., š. p. Košice je právoplatný voči V., a. s. Košice. Pasívnu legitimáciu posudzoval na základe prípisu FNM SR zo dňa 19. 05. 2004 / č. 1. 584 / ustanovenia § 69 ods. 4 Obchodného zákonníka a dospel k záveru, že v prejednávanej veci záväzok z úverovej zmluvy vznikol na splnenie žalovanému 1/, nakoľko tento záväzok bol v čase vzniku V., š. p. známy, ale prešiel aj na žalovaného 2/ ako ručiteľský záväzok za splnenie záväzku žalovaným 1/, a to až do výšky čistého imania. Výšku čistého obchodného imania, zistil z výpisu obchodného registra žalovaného, podľa ktorého ku dňu vzniku bolo vo výške 7 348 097 000 Sk, čo v novej mene predstavuje 34 391 213,57 eur, a preto do tejto výšky žalovaný ručí za splnenie záväzku žalovaného 1/. Z takto uvedeného

dôvodu konajúci súd zaviazal do výšky 71 964 950 Sk / 2 388 798,71 eur / obidvoch žalovaných s tým, že splnením jedného zaniká v rozsahu splnenia povinnosť druhého žalovaného. V časti 2 756 258,72 eur / 83 035 050 Sk / z dôvodu nedostatku aktívnej legitímácie žalobu zamietol. O náhrade trov konania rozhodol tak, že bude o nich rozhodnuté v rozhodnutí o nároku vyčlenenom na samostatné konanie.

Proti tomuto rozhodnutiu, v časti ktorou bola žaloba zamietnutá podal žalobca odvolanie podaním doručeným súdu 04. 02. 2010 podaným podľa prezentačnej pečiatky 02. 02. 2010 / list v spise 775 /. Podľa žalobcu konajúci súd v zmysle ustanovenia § 205 ods. 2 písmeno b./ O. s. p., keď z vykonaných dôkazov dôvodil záver o vecnej legitímácii len k časti pohľadávky vo výške 2 388 798,71 eur a to len na základe zmluvy o postúpení a vo zvyšnej časti to jest v časti 2 756 258,72 eur žalobu zamietol, nakoľko vecná legitímácia žalobcu vyplýva zo zmluvy o združení pochybil. Konštatoval, že žalobca svoju vecnú legitímáciu preukázal úverovými zmluvami a dodatkami k nim, resp. zmluvou o rozpustení a vysporiadania združení. Na tomto mieste poukázal na jeho podanie zo dňa 30. 09. 2009 bod 3/, v ktorom sa podrobne zaoberal aktívnou legitímáciou na vymáhanie celej žalovanej pohľadávky. Podľa názoru žalobcu aj samotný súd uznal vecnú legitímáciu celej pohľadávky zo strany K., š. p. ú., nakoľko po oznámení I., a. s. zo dňa 05. 04. 2000 v konaní pokračoval na strane žalobcu už len s K., š. p. ú. ako jediným žalobcom. V čase, keď došlo k tejto skutočnosti, keď začal konať s K., š. p. ú. ako jediným žalobcom ešte neplatila úprava ustanovenia § 92 ods. 2, 3 O. s. p., a preto o zmene žalobcu nerozhodoval uznesením ale súd skúmal vecnú legitímáciu až po doručení oznámenia I., a. s. a dospel k záveru, že na vymáhanie celej žalovanej pohľadávky je oprávnená K., š. p. ú. ako jediný žalobca. Takýto záver podľa žalobcu vyplýva aj z obsahu súdneho spisu, nakoľko po oznámení I., a. s. pokračoval v konaní už len s K., š. p. ú. Za zrejmé, žalobca označil, že pokiaľ by súd dospel pri skúmaní vecnej legitímácie k záveru, že K., š. p. ú. je vecne legitimovaná len k časti žalovanej pohľadávky vyplývajúcej zo zmluvy o postúpení medzi I., a. s. a K., š. p. ú., potom by predsa pokračoval v konaní s obidvoma žalovaní I., a. s. a aj K., š. p. ú. k čomu však nedošlo a súd v ďalšom konaní pokračoval iba s K., š. p. ú., ktorá v zmysle zmluvy o združení prevzala na seba aj povinnosť vymáhať celú pohľadávku vyplývajúcu z úverovej zmluvy. Za jednoznačné označil, že napadnutý výrok odporuje vyššie uvedeným záverom vyplývajúcim zo súdneho spisu. Ako ďalší dôvod nedostatku pri posúdení vecnej legitímácie žalobca označil fakt, že keďže vecná legitímácia žalovanej pohľadávky vyplýva nielen z uzavretej zmluvy o úvere, ale súčasne aj zo zmluvy o združení. Podľa žalobcu zo

skutkového stavu v danom prípade vyplýva, že pohľadávka nebola vo výlučnom vlastníctve I., a. s., že ale patrila do majetku združenia založeného zmluvou o združení a veriteľom nič nebránilo, aby sa dohodli, že na vymáhanie pohľadávky z úverovej zmluvy je oprávnený niektorý z nich, resp. dohodou si upraviť pravidlá vymáhania. Účastníci tak urobili a vymáhaním pohľadávky z úverovej zmluvy poverili gestora združenia I., a. s. a následným gestorom na základe dodatkov sa stala K., š. p. ú. Z uvedeného dôvodu žalobca navrhol v tejto časti napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie.

Proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2 Cb 2250/1995 – 727 zo dňa 14. 12. 2009, v časti ktorou boli žalovaní 1/ a 2/ zaviazaní zaplatiť žalobcovi sumu 2 388 798,71 eur sa odvolal žalovaný 1/ podaním doručeným súdu 03. 02. 2010 / 1 . č. 756 /. Nestotožnil sa s právnym záverom konajúceho súdu ohľadne vyloženia vzniku úverovej zmluvy a poukázal na jeho vyjadrenie, v ktorom podrobne odôvodnil jeho právny názor, že nedovolenosť odkladacej podmienky má za následok neplatnosť celého právneho úkonu. S poukazom na ustanovenie čl. 2 písmeno a./ a čl. 13 úverovej zmluvy konštatoval, že jednoznačne a preukázateľne vyplýva, že úmyslom zmluvných strán bolo podmienené účinnosti celej zmluvy, to je vznik práva dlžníka čerpať úver a vznik povinnosti veriteľa úver poskytnúť existenciou jednostranného právneho úkonu tretej osoby, ktorým mala byť záruka Fondu životného prostredia v rozsahu 500 mil. Sk. Keďže jednostranný právny úkon záručná listina, ktorý úverová zmluva vyžadovala je absolútne neplatný právny úkon aj úverová zmluva je absolútne neplatným právnym úkonom. Vzhľadom a to, že účinky z úverovej zmluvy mali nastať až splnením uvedenej podmienky žalovaný 1/ má za to, že sa jedná o odkladaciu podmienku podľa § 36 ods. 2 Občianskeho zákonníka, a teda úverová zmluva je neplatná ako celok, keďže odkladacia podmienka, na ktorú bol tento právny úkon viazaný je nedovolenou podmienkou. Žalovaný namieta správnosť napadnutého rozhodnutia aj z dôvodu, že z jeho obsahu nie je zrejmé, na základe čoho dospel prvostupňový súd k úplne odlišnému právnemu záveru ako žalovaný 1/, tobož keď jeho názor je v súlade s právnou teóriou. Prvostupňový súd nijako neodôvodnil jeho výklad, ktorý v rozpore s ustanovením § 36 ods. 1 druhá veta OZ spočívajúci v tom, že v prípade nemožnej podmienky sa na túto neprihliadne bez ohľadu na to, či ide o podmienku odkladaciu, alebo rozvázovaciu a že všetky dostupné výkladové pramene jednoznačne uvádzajú, že v prípade nemožnosti sa neprihliada, len na podmienku rozvázovaciu, nemožnosť, nedovolenosť a nemravnosť podmienky odkladacej má za následok neplatnosť celého právneho úkonu. Z uvedeného dôvodu žalovaný 1/ napadnutý rozsudok označil

za nepreskúmateľný. Podľa žalovaného 1/ prvostupňový súd pochybil, keď sa nezaoberal v jeho odôvodnení rozhodnutia s jeho námietkou, že v danom prípade nejde o podmienku nemožnú, ale o podmienku nedovolenú, ktorú zákonodarca v súdom citovanom ustanovení § 36 ods. 1 OZ vôbec neuvádza. Žalovaný 1/ sa prikláňa k názoru, podľa ktorého sa posudzuje podmienka podľa § 39 OZ, t. j., že pri podmienke, ktorá je v rozpore so zákonom nemôže obstať celý právny úkon. V tejto súvislosti uviedol, že z neplatnej zmluvy nemôžu vzniknúť platné záväzky a že ani nárok na vrátenia plnenia poskytnutého na základe neplatnej zmluvy nie je nárokom na plnenie zo zmluvy, ale nárokom osobitne upraveným v Občianskom zákonníku. Žalovaný 1 / má za to, že postúpiť možno iba existujúcu pohľadávku a pokiaľ pohľadávka pre neplatnosť zmluvy nevznikla, jej postúpenie je vylúčené a zmluva o postúpení takejto pohľadávky je absolútne neplatná z dôvodu nemožnosti plnenia od počiatku / § 37 ods. 2 OZ / Žalovaný 1/ preto namieta, že prvostupňový súd sa so vznesenou námietkou neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávok vôbec nevysporiadal. Žalovaný 1/ namieta aktívnu legitimáciu žalobcu, s ktorou námietkou sa prvostupňový súd taktiež nevysporiadal. Žalovaný 1/ taktiež namieta, že žalobca nepredložil zmluvu o postúpení pohľadávok, ktorá by svojim obsahom sa zhodovala s návrhom pôvodného žalobcu, a teda konajúci súd pochybil, keď na vykonaní dôkazu netrval. Platnosť zmluvy o postúpení, žalovaný 1/ namieta aj z dôvodov rozporov, ktoré nie je možné odstrániť ako napr. údaj o čísle úverovej zmluvy, údaj o čísle úverového účtu, neidentifikovateľnosť podpisov zmluvnými stranami, neidentifikovateľnosť postúpenej pohľadávky. Žalovaný 1/ poukazuje na skutočnosť, že nie je v úverovej zmluve zrejmé, že I., a. s. koná v mene a na účet združených subjektov a domnienka uvedená v § 32 ods. 1 OZ, je teda v danom prípade nevyvrátiteľná. Žalovaný 1/ je názoru, že v prípade popísanej pohľadávky, nie je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti pohľadávku vysporiadať, nakoľko nie je účastníkom zmluvy o združení. Žalovaný 1/ v prípade, že by súd v odvolacom konaní prvostupňový rozsudok potvrdil, navrhol pripustiť dovolanie podľa § 238 ods. 3 O. s. p. z dôvodu, že otázka platnosti právneho úkonu, ktorého účinnosť je podmienená nedovolenou odkladacou podmienkou je rozhodnutím po právnej stránke zásadného právneho významu.

Proti prvostupňovému rozhodnutiu, v časti ktorou žalovaná 2/ spolu s žalovaným 1/ boli zaviazaní zaplatiť žalobcovi sumu 2 388 798,71 eur podala odvolanie aj žalovaná 2/ podaním doručeným súdu 27. 01. 2010 a navrhla v tejto časti napadnutý rozsudok zmeniť a žalobu zamietnuť, alebo v tejto časti napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť na ďalšie

konanie. Žalovaná 2/ nespochybňuje, že peňažné prostriedky boli vo výške 155 000 000 Sk použité na úhradu stavebných prác a že boli použité v prospech V., š. p., ale poukazuje na skutočnosť, že v konaní nebol žiaden jednoznačný dôkaz v tom smere, že pôvodný žalovaný s účtom manipuloval, úverové prostriedky čerpal. Zo skutočnosti, že finančné prostriedky boli poukazované na účet V. sa nedá vyvodiť, že pôvodný žalovaný skutočne úverové prostriedky čerpal. Pokiaľ úver čerpaný nebol a o opaku žalobca nepredložil žiaden relevantný dôkaz, podľa žalovanej 2/ nemôže vzniknúť povinnosť vrátiť žalobcovi požadované sumy, na základe zmluvy o úvere. Z hospodárskej zmluvy č. 37/925/50, a ani z úverovej zmluvy 05199264, nie je možno vyvodiť záver o tom, že by mohla banka finančné prostriedky V., š. p. poukazovať samostatne bez úkonu pôvodného žalovaného. S poukazom na záznam zo dňa 31. 07. 1993 nemožno dospieť k záveru, že pôvodný žalovaný s finančnými prostriedkami disponoval tak, ako to v odôvodnení rozsudku súd I. stupňa urobil. Žalovaná 2/ namieta nevykonanie dôkazu výsluch bývalých riaditeľov V., š. p., t. j. nereklamovania čerpania úverových prostriedkov zo strany pôvodného žalovaného a objasnenie skutočnosti, či bol úver čerpaný. Žalovaná 2/ taktiež namieta s poukazom na ustanovenia § 36 ods 1 OZ, § 39 OZ v spojení s čl. 2 písmeno a/ a čl. 13 úverovej zmluvy absolútnu neplatnosť úverovej zmluvy zo dňa 11. 09. 1992 a to v celom rozsahu. Podľa názoru žalovanej 2/ je zrejmé, že postupca v čase uzavretia zmluvy nebol vo vzťahu k právnomu predchodcovi žalovaných veriteľov, a teda, že súčasný žalobca nie je vo veci aktívne legitimovaný. Žalovaná 2/ namieta aj nedošetrenie, či bývalí riaditelia V., š. p. v prípade absencie predloženia záručnej listiny a dohody s Štátnym fondom životného prostredia úverovú zmluvu podpísali. Za nesprávny záver žalovaná 2/ považuje tvrdenie, že záväzok z úverovej zmluvy bol v čase zániku V., š. p. známy. Podľa žalovanej 2/ súdu 1. stupňa uniklo, že v čase vzniku V., š. p. existoval rozsudok Krajského súdu Košice zo dňa 01. 10. 2001 č. k. 2 Cb 2250/95-155, na ktorom bola vyznačená doložka právoplatnosti, ktorým bola žaloba voči V., š. p. vysporiadaná. Za nevyhnutnú podmienku aplikácie ustanovenia § 69 ods. 1 Obchodného zákonníka žalovaná 2 / označila skutočnosť, že zrušená spoločnosť zaniká výmazom z obchodného registra, pričom výmaz sa musí vykonať k rovnakému dňu ako zápis nástupnickej spoločnosti do obchodného registra a takáto podmienka v danom prípade, splnená nebola. V., š. p. bol z obchodného registra vymazaný dňa 30. 04. 2003 a V.V., a. s. a P.V., a. s. boli zapísané do obchodného registra až 01. 05. 2003. Za ďalší nedostatok pre aplikáciu ustanovenia § 69 ods. 1 Obchodného zákonníka žalovaná 2/ označila skutočnosť, že obchodné imanie zo zrušenej spoločnosti na nástupnícké spoločnosti malo prejsť a v danom prípade spoločnosti V., š. p., ale prešlo na Fond

národného majetku a nie na žalovaných 1/ a 2/. Fond národného majetku vložil imanie do spoločnosti žalovaného 1/ a 2/ až následne z čoho je podľa žalovanej 2/ zrejmé, že V., š. p. nezanikol rozdelením. Žalovaná 2/ poukázala na fakt, že tá časť majetku zrušeného štátneho podniku, ku ktorej sa môže viazať pohľadávka žalobcu bol vo vlastníctve Podtatranskej vodárenskej, a. s. vložená až rozhodnutím FNM SR rozhodnutím zo dňa 23. 03. 2004 a určité nároky a práva neprešli na žalovaných podľa predmetného rozhodnutia Ministerstva pôdohospodárstva vôbec. Na základe uvedeného rozhodnutie v časti, ktorou prvostupňový súd posudzoval s odvolaním sa na ustanovenie § 69 ods. 1 Obchodného zákonníka žalovaná 2/ označila za nesprávne s ohľadom na skutočnosť, že FNM SR vložil časť majetku, ku ktorému sa viaže prípadný záväzok do spoločnosti P.V., a. s., a nie do spoločnosti žalovanej 2/ a preto je akákoľvek zodpovednosť žalovanej 2/ vylúčená. Predmetný úver mal byť poskytovaný na výstavbu čističky odpadových vôd v Poprade, ktorá neprešla do vlastníctva žalovanej 2/, ale prešla v roku 2004 do vlastníctva iného subjektu iného právneho nástupcu V., š. p. Žalovaná 2/ má za to, že pokiaľ nevznikol ručiteľský záväzok v zmysle ustanovenia § 69 ods. 4 Obchodného zákonníka, bolo by v rozpore so zásadou poctivého obchodného styku žiadať od žalovanej 2/ úhradu prostriedkov, ktoré boli použité na vybudovanie nehnuteľnosti, ktorá sa nachádza vo vlastníctve iného subjektu, a teda takýto nárok uplatnený žalobcom nepožíva právnu ochranu.

Žalovaná 2/ podala odvolanie aj voči uzneseniu Krajského súdu v Košiciach č. k. 2 Cb 2250/1995 - 755 zo dňa 29. 01. 2010, ktorým bolo žalovanej 2/ uložené zaplatiť súdny poplatok za odvolanie vo výške 143 324,92 eur. Namietá, že súdny poplatok bol vyrubený v nesprávnej výške s poukazom na položku č. 1 sadzobníka súdnych poplatkov, podľa ktorej v obchodných veciach je najviac 33 193,50 eur a to platí podľa poznámky č. 3 k položke č. 1 aj v odvolacom konaní. Ak odvolanie podá navrhovateľ aj odporca platí každý z nich poplatok podľa ceny predmetu svojho odvolania. Žalovaná 2/ podala odvolanie voči výroku, ktorým bola zaviazaná so žalovaným 1/ zaplatiť žalobcovi sumu 2 388 798,71 eur z čoho je zrejmé, že výška požadovaného poplatku je nesprávna.

K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný 1/ podaním doručeným súdu 01. 12. 2010, i keď na vyjadrenie k odvolaniu vyzvaný nebol.

K tvrdeniu žalobcu, že súd prvého stupňa uznal platnosť pôvodného hmotnoprávneho nároku v celom rozsahu z dôvodu, že nepokračoval v konaní s oboma hmotnoprávne

oprávnenými účastníkmi žalovaný 1/ uviedol, že riziko, nedostatok vecnej legitímácie nesie v občianskom súdnom konaní výučne žalobca, ktorý je pánom sporu a súd v žiadnom prípade pri rozhodovaní o zámene účastníkov konania nepreberá zodpovednosť za to, či konkrétne hmotné právo, ktoré bolo predmetom prevodu skutočne existuje ako ani to, že či právny úkon prevodu dotknutého práva bol platný. Rozhodnutie o pripustení zmeny žalobcu na základe prevodu žalovaného práva nevytvára prekážku pre žalovaného, aby v nasledujúcom priebehu konania účinne vyvrátil ako platnosť tohto prevodu tak aj existenciu práva, či povinnosti tvrdenej v konaní. S odkazom na ustanovenia § 92 ods. 1, 2, 3 a 4 O. s. p. podľa žalovaného 1/ súd v rozhodnom čase nemal žiadnu povinnosť skúmať, či došlo k platnému prevodu žalovaného práva a jeho procesné rozhodnutie takto nemôže prejudikovať rozhodnutie vo veci samej. V konkrétnej veci návrh na zmenu žalobcu podal pôvodný žalobca, ktorý bol údajným postupníkom pohľadávky a s návrhom súhlasil aj nový žalobca, ktorý bol údajným postupníkom a výslovne súhlasili, aby dovtedajší žalobca z konania vystúpil, z ktorého dôvodu teda súd nemohol konať s obidvoma účastníkmi, a teda podľa žalovaného 1/ žalobca nemôže prenášať zodpovednosť za prevod pohľadávky na súd a upierať mu možnosť v rozhodnutí vo veci samej rozhodnúť o neplatnosti prevodu žalovaného práva a teda, že žalobca nie je nositeľom hmotného práva a žalovaný povinnosti. Podľa žalovaného 1/ vychádzajúc z dokazovania a aj tvrdení v odvolaní žalobcu z 05. 12. 2001 / č. 1. 187 – 191 / účastníci zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 22. 12. 1999 v pôvodne žalovanej sume pohľadávku jednoznačne preukázateľne nepostúpili. Z uvedeného dôvodu podľa žalovaného 1 / v prípade ak súd tento nárok podľa hmotného práva neuzná žalobu zamietne bez ohľadu na predchádzajúce procesné rozhodnutia.

K druhej časti odvolania žalobcu ohľadne jeho práva byť oprávneným veriteľom na základe postúpenej pohľadávky v sume 155 000 000 Sk z titulu úverovej zmluvy zo dňa 11. 09. 1992 uzavretej medzi spoločnosťami I., a. s. V.V., š. p. alebo oprávneným veriteľom zo zmluvy o združení uzavretej medzi spoločnosťou I., a. s., S.S., a. s. a S.P., a. s. dňa 01. 09. 1992. V tejto súvislosti považoval za potrebné zdôrazniť, že v prípade každej z uvedených zmlúv bola nositeľom hmotnoprávnej povinnosti vždy iná osoba. Žalovaný zastáva názor, že žalobca nemôže byť oprávneným z oboch zmlúv súčasne, bez náležite urobených a platných právnych úkonov a v konaní svoje hmotnoprávne postavenie ako domnelého veriteľa z titulu úverovej zmluvy odvodzovať z oboch v konaní tvrdených zmlúv zvlášť, keď tieto sú samostatnými zmluvami. Buď bola výlučným veriteľom celej pohľadávky spoločnosť I., a. s. / žalobca nesprávne používaný termín vlastní

pohľadávky, v tomto prípade mohla túto pohľadávku za podmienky jej existencie v celosti postúpiť spoločnosti K., a. s. čo v konaní nebolo, alebo bola I., a. s. iba s jedným z troch veriteľov a preto mohla postúpiť iba časť práva na ňu pripadajúceho / toto však nie je predmetom konania. Žalovaný 1/ za zmätočné považuje tvrdenie, že pohľadávka patrila do majetku združenia založeného zmluvou o združení, nakoľko občianske združenie nemá podľa ustanovenia § 829 ods. 2 Občianskeho zákonníka v platnom znení právnu subjektivitu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky prejednal vec podľa ustanovenia § 212 ods. 1 O. s. p., bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 214 ods. 2 O. s. p. a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je právne dôvodné a odvolanie v žalovaných 1/ a 2/ vo veci samej sú právne nedôvodné.

Ako prvým odvolaním sa zaoberal odvolaním žalobcu / č. I. 775 /, ktorého predmetom je časť prvostupňového rozsudku, ktorým bola v časti 2 756 258,72 eur žaloba zamietnutá.

Základnou otázkou pre posúdenie dôvodnosti odvolania žalobcu je, či prvostupňový súd, v rozhodnutí zo dňa 14. 12. 2009 dospel k správne záveru, že žalobca S., a. s. je aktívne legitimovaná na vymáhanie žalovanej pohľadávky iba vo výške 2 388 798,71 eur s prísl. / 71 964 950 Sk /, nakoľko podľa konajúceho súdu žalobca nepredložil dôkaz o tom, že pôvodný žalobca I., a. s. postúpil na K., š. p. ú. pohľadávku z úverovej zmluvy vo výške istiny 155 mil. Sk. Z obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia je zrejmé, že pre vyslovenie tohto právneho záveru konajúci súd mal prílohu zmluvy o postúpení, ktorou I., a. s. postúpila pohľadávku V., š. p. označeného ako dlžníka číslom úverovej zmluvy č. 05199264/1, istinu 71 964 950 Sk. Podstatné teda je, či prvostupňový súd s poukazom na ustanovenie § 524 Občianskeho zákonníka, keďže zmluva o postúpení pohľadávok musí mať písomnú formu a žiaden iný písomný dôkaz o postúpení pohľadávky o zvyšku sumy v konaní predložený nebol, dospel k správne záveru, že keďže pôvodný žalobca / I., a. s. / postúpil na K.B. pohľadávku z úverovej zmluvy uzavretej medzi V., š. p. Košice iba vo výške 71 964,50 Sk a k nej sa viažuce príslušenstvo, tak mohli prejsť práva a povinnosti K., a. s. na S.K., a. s. ako procesného nástupcu iba na vymáhanie istiny vo výške 71 964,50 Sk s príslušenstvom.

Z návrhu na začatie konania je zrejmé, že tento bol uplatnený žalobcom I., š. p. proti žalovanému V.V. štátny podnik / V., š. p. / vo výške nesplateného úveru 155 000 000 Sk

a nesplatených úrokov vo výške 77 710 182,22 Sk. Posudzovanie v časti nesplatených úrokov je vzhľadom na vylúčenie tejto časti na samostatné konanie bezpredmetné, a preto je potrebné sa zaoberať iba istinou, t. j. sumou 155 000 000 Sk. Z úverovej zmluvy č. 05199264 / č. l. 11 / je zrejmé že I., a. s. Bratislava / I., a. s. / sa s oprávnenou právnickou osobou na podnikateľskú činnosť označenú ako V., š. p. dohodli na poskytnutí a splatení úveru za dohodnutých podmienok uvedených v tejto zmluve. Z úverovej zmluvy je zrejmé, že išlo o účelový úver, ktorý sa klient zaviazal použiť iba na účel financovania stavby Č. / Č. ./ Je pravdou, že prvostupňový súd konal vo veci o zaplatenie 155 000 000 Sk s žalobcom K.B., š. p. ú. ako tvrdí žalobca v odvolaní / zápisnica z pojednávania l. č. 46 / o zaplatenie 232 7140 182,22 Sk následne na pojednávaní konanom 17. 04. 2000 / č. l. 110, 118 / už na ktorých pojednávaniach aktívna legitimácia žalobcu na vymáhanie predmetnej sumy, bola žalovanými spochybňovaná. Zo zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 22. 12. 1999 / č. l. 138 /, na ktorú sa napadnuté rozhodnutie prvostupňového súdu odvoláva je zrejmé, že I., a. s. označený ako postupca, na K.B. štátny peňažný ústav / ďalej š. p. ú. / Bratislava označeného ako postupníka, postupca na postupníka postúpil pohľadávky postupcu voči tretím osobám - dlžníkom v objeme, ktorý pozostáva zo súčtu zostatkov istín postupovaných pohľadávok a ich príslušenstiev so stavom k 22. 12. 1999, vrátane a ktorý bude presne určený podľa bodu 6 tohto článku s tým, že ide o pohľadávky, ktoré vznikli na základe úverových zmlúv, alebo iných zmlúv, podľa ktorých postupca, alebo jeho právni predchodcovia poskytli úvery a že taxatívny výpočet pohľadávok postupcu voči dlžníkovi obsahuje príloha č. 1, 2, ktorá je neoddeliteľnou súčasťou tejto zmluvy. Prílohy ako sú označené v predmetnej zmluve sú v spise založené na č. listu v spise 142 a 143. Z dokladov založených na č. listu 142, 143 je zrejmé, že tieto sú označené ako príloha č. 1, z ktorého je zrejmá výška zabezpečenia Č. sumou 71 964 950 Sk a sumou 373 764 950, Sk. Je pravdou, že tieto dôkazy nie sú opatrené podpisom obidvoma zmluvnými stranami tak, ako je to zakotvené v bode 2.3 zmluvy ale je z nich len zrejmé, že sa týkajú Č. Na základe takto predložených dokladov prvostupňový súd v rozhodnutí 2 Cb 2250/ 95- 155 zo dňa 01. 10. 2001 práve z dôvodu nepredloženia špecifikácie tabuľkovej časti, nemohol posúdiť za platný právny úkon v zmysle § 524 Občianskeho zákonníka platnosť právneho úkonu o postúpení a žalobu zamietol. O odvolaní žalovaného 2/ proti tomuto rozhodnutiu v časti výroku o trovách konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením č. k. 5 Obo 80/2002 zo dňa 28. 08. 2002. Z obsahu listu / č. l. 197 / je zrejmé, že v spise nebolo priložené odvolanie žalobcu proti rozhodnutiu Krajského súdu v Košice č. k. 2 Cb 2250/1995 zo dňa 01. 10. 2001, o ktorom bolo potom rozhodnuté až uznesením

Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 5 Obo 146/2003 -332 zo dňa 31. 08. 2004 tak, že rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 2 Cb 2250/1995-155 zo dňa 1. októbra 2001, bol vo veci žalobcu K., š. p. ú., vedľajšieho účastníka na strane B, s. r. o., so sídlom S. Košice proti žalovanému 1/ P., a. s., H. / v čase začatia konania V., š. p. / žalovanému 2/ Štátny fond životného prostredia Slovenskej republiky, o zaplatenie 155 000 000 Sk s prísl., na odvolanie voči rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 2 Cb 2250/1995-155 zo dňa 01. 10. 2001 zrušený. V zdôvodnení tohto rozhodnutia sa Najvyšší súd Slovenskej republiky zaoberal aj s otázkou aktívnej legitímácie žalobcu K.B., š. p. ú. Bratislava ako hmotnoprávneho nástupcu I., a. s. v zmysle ustanovenia § 95 ods. 1 O. s. p. v súlade s návrhom na rozšírenie žaloby a v spojení s ustanovením § 524 Občianskeho zákonníka. Z obsahu tohto rozhodnutia jednoznačne vyplýva, že odvolací súd pri posudzovaní aktívnej legitímácie žalobcu K., š. p. ú., konštatoval, že v zmysle ustanovenia § 524 Občianskeho zákonníka nevyplýva, že by uplatnená pohľadávka v návrhu na začatie konania bola neexistujúca pohľadávka, teda, že by úver, ktorý bol poskytnutý právnemu predchodcovi žalovaného 1/ poskytnutý nebol. V tomto rozhodnutí, odvolací súd vyslovil právny názor, že z ustanovenia § 524 nevyplýva, že by postúpené pohľadávky mohli byť iba peňažné ale za podstatné označil, aby boli určité a identifikovateľné. S poukazom na doklad „Uznesenie vlády Slovenskej republiky č. 531 z 23. júna 1999 a Uznesenia vlády Slovenskej republiky č. 1133 z 22. 12. 1999“ odvolací súd konštatoval, že je zrejmé, že I., a. s. ako postupca uzavrel na základe týchto uznesení s postupníkom „K.B., š. p. ú. Bratislava“ zmluvu o postúpení pohľadávok vyplývajúcich okrem iného na základe úverových, alebo iných zmlúv, podľa ktorých postupca, alebo jeho právni predchodcovia poskytli úver. Za nesporné označil, že úver poskytnutý bol právnemu predchodcovi žalovaného 1/ ako aj to, že splatený nebol. Z obsahu tohto rozhodnutia jednoznačne vyplýva, že odvolací súd nedospel k záveru, že postúpené pohľadávky musia byť presne číselne špecifikované čomu nasvedčuje aj to, že nemusí ísť vždy o peňažné záväzky. Z obsahu tohto uznesenia jednoznačne vyplýva, že s konštatovaním súdu, že bez predloženia špecifikácie zmluvy nie je možné zmluvu postúpiť ako platný právny úkon sa odvolací súd nestotožnil ako ani so záverom prvostupňového súdu, že bez predloženia špecifikácie nejde o platný právny úkon. Z obsahu zdôvodnenia je zároveň zrejmé, že rozsudok súdu prvého stupňa zo dňa 10. 10. 2001 bol zrušený aj z dôvodu, že podaním zo dňa 02. 02. 2004 bola do spisu zaslaná zmluva o postúpení pohľadávky uzavretá medzi B., s. r. o. a TT., s ktorými dokladmi sa prvostupňový súd v rozhodnutí bude musieť zaoberať.

Zo zdôvodnenia napadnutého rozsudku 2 Cb 2250/1995–727 zo dňa 16. 12. 2009, vo veci žalobcu S., a. s. Bratislava proti žalovanému 1/ P. H. Poprad a žalovanému 2/ V.V., a. s., ktorý je predmetom tohto odvolacieho konania, prvostupňový súd dospel k záveru ohľadne aktívnej legitímácie žalobcu označeného ako S., a. s. Bratislava, že je aktívne legitimovaným iba do sumy 2 388 798,71 eur / 71 964 950 Sk prísl. /, keďže zmluvou o postúpení práva a povinnosti K.B., š. p. ú. Bratislava prešli na S.K., a. s. ako procesného nástupcu do výšky 71 964 950 Sk s príslušenstvom z dôvodu, že z pôvodného žalobcu I., a. s. na K.B. š. p. ú. prešlo právo na vymáhanie pohľadávky z úverovej zmluvy č. 051 99264 tiež iba do výšky istiny 71 964 950 Sk s príslušenstvom. Skutočnosť na základe, ktorej prvostupňový súd dospel k záveru, že pôvodný žalobca I., a. s. ako postupca v zmluve o postúpení postupníkovi K., š. p. ú. postúpil pohľadávku iba do výšky 71 964 950 Sk prvostupňový súd nezdôvodnil, iba na strane 13 napadnutého rozhodnutia konštatoval, že dňa 22. 12. 1999 / č. l. 138 – 143 / uzavrela I., a. s. ako postupca a K., š. p. ú. ako postupník o postúpení pohľadávok na základe Uznesenia vlády SR č. 531 z 13. 06. 1999 a 1133 z 22. 12. 1999, predmetom ktorej je podľa čl. 1 odplatné postúpenie pohľadávok voči tretím osobám dlžníkom v objeme, ktorý pozostáva zo súčtu zostatkov istín postupovaných pohľadávok a ich príslušenstiev so stavom k 22. 12. 1999 a v čl. bod 2 je uvedené, že taxatívny výpočet postupovaných pohľadávok obsahuje príloha č. 1 a 2 a že v prílohe č. 1 je uvedené meno dlžníka V., š. p. Košice číslo úverovej zmluvy č. 051 99264 istina 71 964 950 Sk.

Najvyšší súd Slovenskej republiky / § 10a ods. 1 O. s. p. / pri preskúmaní dôvodnosti odvolania žalobcu, na základe uvedených skutočností dospel k záveru, že s poukazom na ustanovenie § 205 ods. 2 písmeno f./ O. s. p. napadnuté rozhodnutie, v časti, ktorou bola posúdená aktívna legitímácia žalobcu iba do výšky 71 964 950 Sk nie je zrejme, na základe čoho k takémuto záveru prvostupňový súd dospel a taktiež, že vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci s ohľadom na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5 Obo 146/2003-332 zo 31. 08. 2004, z ktorého jednoznačne vyplýva, že v ustanovení § 524 Občianskeho zákonníka, nie je ako podmienka platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky zakotvená špecifikácia zmluvy ako aj s poukazom na konštatovanie v zmluve o postúpení, že postúpené pohľadávky sa týkajú pohľadávok z poskytnutých úverov. Fakt, že zmluva o postúpení pohľadávok uzavretá medzi I., a. s. a K.B. š. p. ú. / v zmluve o postúpení zo dňa 22. 12. 1999 /, a že je uvedené, že sa jedná o pohľadávky, ktoré vznikli z poskytnutých úverov sporný nie je. Tak isto z klasifikácie pohľadávok, / č. l. 86 / je zrejme, že a jedná o pohľadávku s obchodným menom V., š. p.

Poprad. Na základe uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky posúdenie aktívnej legitímácie žalobcu v napadnutom rozhodnutí nepovažuje za určité zrozumiteľné vyvodené z riadne zisteného skutkového a právneho stavu spolu s odvolaním sa na ustanovenie § 226 O. s. p., v konaní vedenom na Najvyššom súde Slovenskej republiky 5 Obo 146/2003 uznesenie 5 Obo 146/2003-332.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v zmysle uvedených dôvodov, v tejto časti napadnuté rozhodnutie podľa ustanovenia § 221 O. s. p. zrušil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky / §10a ods. 1 O. s. p. / prejednal v zmysle ustanovenia § 212 ods. 1 O. s. p., bez nariadenia pojednávania § 214 ods. 2 O. s. p., odvolanie žalovaného 1 / č. 1. 756 / proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 2 Cb 2250/1995–727 zo dňa 14. 12. 2009, v časti ktorou boli žalovaní 1/ a 2/ zaviazaní zaplatiť žalobcovi sumu 2 388 798,71 eur do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku s tým, že úhradou jedného z nich zaniká v rozsahu splnenia povinnosť druhého žalovaného.

Ide v podstate o odvolanie tej časti napadnutého rozhodnutia, ktorou boli žalovaní 1/ a 2/ zaviazaní žalobcovi sumu 2 388 798,71 eur / 71 964 950 Sk /, teda tej časti na vymáhanie ktorej bol žalobca označený ako aktívne legitimovaný.

Základnou otázkou pre posúdenie dôvodnosti odvolania žalovaného 1/ ohľadne jeho povinnosť platiť úver je vznesená jeho námietka ohľadne neplatnosti úverovej zmluvy z dôvodu, že nedovolenosť odkladacej podmienky má za následok neplatnosť celého právneho úkonu. Je pravdou, že z bodu 2a/ úverovej zmluvy / č. 1. 11 / je zrejmé, že záruka Štátneho fondu životného prostredia v rozsahu 500 mil. Sk kryje celú výšku úveru a úrokov do konca platnosti úverovej zmluvy ako aj, že záručná listina a dohoda s SFŽP zo dňa 02. 06. 1992 sú neoddeliteľnou časťou zmluvy.

Z ustanovenia § 36 Občianskeho zákonníka, na ktoré sa žalovaný 1/ odvoláva, vyplýva, že vznik zmenu a zánik práva a povinnosti je možné viazať na splnenie podmienky. K nemožnej podmienke, na ktorú je viazaný zánik práva alebo povinnosti sa neprihliada, nie je možné prihliadať. V danom prípade z textu zmluvy je zrejmé, že vyššie uvedený úver sa poskytne za podmienok zabezpečenia, zárukou Štátneho fondu životného prostredia. Išlo o určenie podmienky zo strany Investičnej rozvojovej banky pre poskytnutie úveru

štátnemu podniku V., š. p., ktoré ručenie bolo však pre poskytnutie dohodnutého úveru bezpredmetné, keďže sporné nie je, že úver na stavbu Č. I. poskytla aj bez splnenia tejto podmienky, a teda vznikla aj povinnosť na jeho splatenie. Podľa odvolacieho súdu nejde o nesplnenú podmienku, pre ktorý by mala úverová zmluva byť absolútne neplatný právny úkon a takú skutočnosť, pre ktorú by ten kto je povinný splácať úver mohol namietat' neplatnosť úverovej zmluvy. Znenie úverovej zmluvy zakotvené v bode 2./ bolo určenie podmienky veriteľa, na ktorej v konečnom výsledku netrval, keď úver dlžníkovi poskytol. Obrana žalovaného 1/, že ide o nedovolenú podmienku s následkom neplatnosti právneho úkonu preto podľa odvolacieho súdu právne neobstojí. Z uvedeného dôvodu, nejde ani o neplatný právny úkon podľa ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka, nakoľko úverová zmluva, na základe ktorej úver poskytnutý jednoznačne bol sa nedá považovať za úkon za rozpor so zákonom ani za obchádzanie, alebo rozpor s dobrými mravmi. Odkazy na literatúru uvedené v odvolaní žalovaného 1/ v zmysle uvedených dôvodov odvolací súd považoval pre posúdenie dôvodnosti odvolania za právne irelevantné a tvrdenie, že ide o neexistujúcu pohľadávku za právne nepodložené. Je pravdou, že vôľou účastníkov zmluvy o postúpení pohľadávok bolo postúpením previesť pohľadávky výlučne z úverových zmlúv, k čomu jednoznačne aj zmluvou o postúpení medzi I., a. s. a K.B. š. p. ú. došlo čo zároveň vyplýva už aj zo zrušujúceho uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní 5 Obo 146/2003.

Obranu žalovaného 1/, že I., a. s. nemohla postúpiť na K.B., š. p. podiely S.P. vo výške 50 mil. Sk a S.Š. 100 mi. Sk z dôvodu, že občianske združenie nemalo právnu subjektivitu, a teda aj dohoda v zmluve o združení nemohla byť právne relevantnou, keďže v zmluve o úvere nie je dojednanie o tom, že I., a. s. bude zastrešovať aj S.P. a S.Š., odvolací súd považuje za bezpredmetnú. V zmluve o úvere č. 05199264 zo dňa 10. 09. 1992 jednoznačne vyplýva, že touto úverovou zmluvou sa I., a. s. zaviazala poskytnúť 280 mil. Sk. Skutočnosť ako tieto prostriedky získala pre posúdenie výšky, sumy v ktorej sa zaviazal právny predchodca žalobcu úver poskytnúť je pre právnych nástupcov právneho predchodcu – dlžníka právne neopodstatnená. Je pravdou, že v spise sa nachádza aj zmluva o postúpení pohľadávok medzi S.S., a. s. a K.B., a. s., predmetom ktorej je odplatné postúpenie pohľadávok vo výške 2 388 798,71 Sk v objeme, ktorom sa nachádzajú aj pohľadávky aj z úveru poskytnutého V., š. p. na základe zmluvy o združení zo dňa 01. 09. 1992 medzi spoločnosťami I., a. s. S.Š. a S.P., ktorý dôkaz však pre posúdenie výšky úveru dohodnutom v zmluve o úvere č. 0519924 zo dňa 10. 09. 1992, je bezpredmetný. Fakt, že I.,

a. s. sa štátnemu podniku V., š. p. zaviazala poskytnúť úver vo výške 280 mil. Sk sporný nie je a akými spôsobom sa k týmto finančným prostriedkom dostala je ako obrana žalovaného v tomto smere právne bezpredmetná.

Námietku žalovaného 1/ ohľadne nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu s poukazom na hore vyššie uvedené dôvody Najvyšší súd Slovenskej republiky označil za právne nedôvodnú. Námietku žalovaného 1/, že s poukazom na ustanovenie § 92 ods. 2 O. s. p. neboli splnené podmienky pre aplikáciu ustanovenia § 92 ods. 2 O. s. p., odvolací súd označil za nepreukázanú. Fakt, že nebola predložená zmluva o postúpení medzi I., a. s. a K., š. p. ú. sa nezakladá na pravde a zároveň je potrebné poukázať na skutočnosť že Najvyšší súd Slovenskej republiky sa s namietanou otázkou žalovaným 1/ aktívnou legitímáciu žalobcu zaoberal v jeho uznesení 5 Obo 146/2003–332 a dôkazy, ktoré žalovaný v tomto konaní považuje za potrebné predložiť odvolací súd pre zisťovanie aktívnej legitímácie nepovažoval za právne relevantné. Z tohto dôvodu Najvyšší súd Slovenskej republiky aj námietku žalovaného 1/, že každá strana prílohy musí byť osobitne podpísaná označil za právne bezpredmetnú. Tvrdenie žalovaného, že žalobca doposiaľ nepredložil žiaden dôkaz o nadobudnutí pohľadávky odvolací súd označil iba za účelové a bezpredmetné. S poukazom na zdôvodnenie uvedené v uznesení 5 Obo 146/2003–332 Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za jednoznačné, že tvrdenie žalovaného 1/ že žalobca nie je v prejednávanej veci nositeľom hmotnoprávneho nároku, ktorého ochrany sa domáha je právne nepodložené. Z úverovej zmluvy nie je sporné, že I., a. s. sa zaviazala poskytnúť úver vo výške 280 mil. Sk predmetom tohto konania je 155 mil. Sk. a zo žiadneho dôkazu nie je zrejmé, že I., a. s. úver vo výške 155 mil. Sk neposkytla.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe uvedeného dospel k záveru, že rozhodnutie prvostupňového súdu, je v časti ktorou bol žalovaný 1/ zaviazaný na zaplatenie sumy 2 388 798,71 eur za vecne správne. Sporné nie je, že žalovaný v 1/ rade je právnym nástupcom žalovaného V., š. p., že účelový úver na financovanie stavby Č. poskytnutý bol. Namietanú skutočnosť, že úver nebol poskytnutý právnomu predchodcovi žalovaného 1/ z dôvodu, že tento bol priamo poskytovaný na účet štátnemu podniku V. odvolací súd označil s poukazom na hospodársku zmluvu 37/925/890 zo dňa 14. 12. 1990 medzi investorom V., š. p. a dodávateľom V., š. p. za bezpredmetnú, nakoľko išlo o účelový úver a jednoznačne poskytnuté úverové prostriedky, ktoré sú predmetom sporu boli

prečerpané na stavbu Č., pre ktorú úver bol poskytnutý právnomu predchodcovi žalovaného 1./

Námietku, ohľadne aktívnej legitímácie žalobcu z dôvodu, že v dokladoch sa nenachádza žiaden dôkaz o tom, že I., a. s. koná v mene združených subjektov S.S. a S.P., a. s. odvolací súd označil pre posúdenie povinnosti splácať úver žalobcovi za právne irelevantnú.

Najvyšší súd Slovenskej republiky prejednal odvolanie žalovanej 2 / 1. č. 748 / a dospel k záveru, že toto je právne nedôvodné.

Žalovaná 2/ nespochybňuje, že peňažné prostriedky vo výške 155 mil. Sk boli použité na úhradu stavebných prác a v prospech bývalého V., š. p. K tvrdeniu žalovanej 2/, že nebolo preukázané, že pôvodný žalovaný V., š. p. s účtom manipuloval, je pre posúdenie správnosti napadnutého rozhodnutia ako je hore vyššie uvedené právne bezpredmetné. Fakt, že peňažné prostriedky boli v zmysle dohody medzi V., š. p. a I., a. s. poukazované na účet dodávateľa V, š. p. je pre povinnosť vrátiť úver bezpredmetný, a teda aj obrana žalovanej 2/ je irelevantná. K námietke žalovanej 2/ ohľadne neplatnosti zmluvy o úvere odvolací súd poukazuje na zdôvodnenie odvolacieho súdu k tejto námietke žalovaným 1/ a zároveň túto obranu označuje za právne bezvýznamnú. Obranu žalovanej 2/ s poukazom na ustanovenie § 69 ods. 4 Obchodného zákonníka a skutočnosť, že V., š. p. nezanikol rozdelením na spoločnosti V.V., a. s. Podtatranskú, a. s., ktoré boli zapísané ku dňu 01. 05. 2003 a výmaz V., š. p. bol ku dňu 30. 04. 2003, a teda výmaz nebol vykonaný k rovnakému dňu ako zápis nástupníckych spoločností odvolací súd kvalifikoval ako bezpredmetnú ako aj tvrdenie žalovanej 2/, že keď majetok z V., š. p. prešiel na FNM, a teda nie na V. a P. V., a. s. aj z tejto skutočnosti plynie, že nezanikol rozdelením na tieto dva subjekty. Prvostupňový súd nepochybil keď s odvolaním sa na ustanovenie § 69 ods. 4 Obchodného zákonníka na zaplatenie spornej sumy zaviazal aj žalovanú 2/.

Na základe takto posúdeného skutkového a právneho stavu Najvyšší súd Slovenskej republiky v tejto časti napadnutý rozsudok podľa ustanovenia § 219 O. s. p. z jeho správnych dôvodov potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania bude rozhodnuté v novom konaní prípadne v konaní o zaplatenie úrokov vylúčenom na samostatné konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky prejednal odvolanie žalovanej 2/ proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach zo dňa 29. 01. 2010 podľa ustanovenia § 212 ods. 1 O. s. p., bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 214 ods. 2 O. s. p. a dospel k záveru, že toto je bezpredmetné.

Predmetom odvolania je posúdiť správnosť uznesenia 2 Cb 2250/1995–755 zo dňa 29. 01. 2010, ktorým Krajský súd v Košiciach žalovanému 1/ a žalovanej 2/ uložil zaplatiť súdny poplatok za odvolanie vo výške 143 324,92 eur vo veci o zaplatenie 5 145 057,43 eur, 3 650 784,72 eur.

V spise je založené uznesenie Krajského súdu v Košiciach 2 Cb 2250/1995–773 zo dňa 04. 02. 2010, ktoré bolo žalovanej 2/ doručené 09. 02. 2010, z ktorého je zrejmé, že týmto uznesením Krajský súd v Košiciach uznesenie Krajského súdu v Košiciach zo dňa 29. 01. 2010 č. k. 2 Cb 2250/1995–755 zrušil.

Z uvedeného vyplýva, že odvolanie smeruje voči neexistujúcemu rozhodnutiu z dôvodu, že toto bolo už právoplatne zrušené.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na ustanovenie § 218 ods. 1 písmeno c./ O. s. p. odvolanie žalovanej 2/ odmietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave dňa 29. novembra 2011

JUDr. Jana Zemaníková, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Lucia Blažíčková